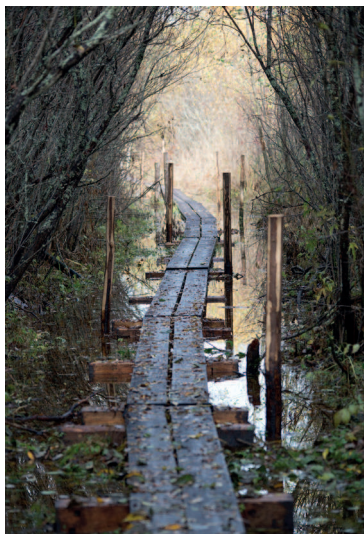

Pitkospuut

Paavo Valtanen
Pitkospuut

m
mediapinta

runokirja.fi

Pitkospuut

© Paavo Valtanen
Kannen kuva: Paavo Valtanen
Taitto: J. Vesikko
runokirja.fi-sarja

Kustantaja: Mediapinta Oy 2019
ISBN 978-952-81-0697-5

Sisällysluettelo

TUNTEET.....	7
YKSIN	9
JÄÄHYVÄISET	11
PIDÄ KAVERISTA HUOLTA.....	13
ONNELLINEN ISÄNMAASTA.....	15
MUISTOLLE.....	17
HAAKSIRIKKOUTUNEET	19
HYLÄTYN VENEEN ILTARUKOUS	21
HÖYHEN	23
SIUNAAVAT KÄDET	25
KYYNELEET.....	27
PUNAINEN MEHU	29
KIUSATTU KOULUPOIKA.....	31
HILJAINEN YSTÄVÄ	33
SOTAKAUHUJEN YÖT.....	35
MUURI.....	37
PITKOSPUUT	39
PETTYMYS	41
IKÄVÄ	43
KYYNELPURO	45
YSTÄVÄ.....	47
VENE JA MERI	49
AHDISTUS	51
KIRKON PORTAILLA	53
VETERAANIN ELÄMÄ	55
KATSE.....	57

AATONAATTO.....	59
RIKOTTU SYDÄN	61
KIUSATUN PELASTAJA.....	63
LUONTO	65
TIEN ÄÄNET.....	67
SUMUINEN AAMU	69
VALOA JOESSA.....	71
AURASKEPIT.....	73
SATEINEN JUHANNUSAATTO	75
KALLON KALLIOLLA	77
EURAJOKI.....	79
ONKI	81
LUMIHIUTALE	83
SANANJALKA.....	85
LUONNON KELLO	87
KOIVIKKO	89
SYKSYN VÄRIT JA MAUT	91
TUPASVILLAN SIEMEN	93
KESÄYÖ	95
LEPPÄKERTUN PÄIVÄUNI.....	97
IKIMETSÄ	99
RANTASAUNA.....	101
RIIPPUSILTA	103
KYNTÖAURA.....	105
JOULURUNO	107
LUMIPEITTO	109
KESÄINEN PYÖRÄRETKI.....	111
POLUN TUOKSUT	113
KURREN PÄIVÄUNI	115
KIERTOKULKU	117
KÄRPÄNEN	119

TUNTEET

YKSIN

Odotan,
olen yksin, vain yksinäinen yö pitää seuraa,
ei näkynyt soutajaa, ei kuulunut airojen kolinaa.
Tyynesti odotan aamua ja päivää uutta,
josko huomenna pääsen järvelle.
Järvelle, jonne minut on synnitetty,
järvelle, jossa olen kasvanut,
järvelle, jossa olen aikuistunut.
Odotan huomiseen,
tai jos sittenkin salarakkaani,
yösoutaja saapuisi airot kolisten,
kahleet aukaisten ja saattaisi minut onneen.
Tuonne järvelle niin kaipaan.

JÄÄHYVÄISET

Rauhallista kesää kaikille,
 kiitokset uskollisille ystäville.
Tämän pylvään nojalle on matkani pysähtynyt,
 taisin olla kulkuun jo liian väsynyt.
Tuoreena minua ihailtiin, katsein ja käsin hyväiltiin,
mutta viimeisen natisevan matkan jälkeen tuskin hyvästeltiin.
Monet, monet kalavaleet todistin,
 ihanat rakkaudentunnustukset salaa kuuntelin.
Raavaat miehet airoilla kylkiäni repivät,
 tyhjät viinapullot veteen heittivät.
Tässä kotirannassa pala palalta maahan murenin,
 kunniakasta loppua juhannuskokkona odotin.

PIDÄ KAVERISTA HUOLTA

Hiekalla olen hylättynä,
 taipaleet monet käytynä.
Veistetyt aironi menetin,
 ne ajan myötä kadotin.
Aurinko nyt kokkaa lämmittää,
 syys kylmää talvea edeltää.
Kaverin kylkeä kolisteltiin,
 isäntää kun laiturissa odoteltiin.
Missähän kaveri onkaan nyt,
 ei ole kuulunut, ei näkynyt.
Pitäkää kaverista huolta,
 olkaa heikomman puolta.

ONNELLINEN ISÄNMAASTA

Siniristilippumme nostamme salkoon,
kiitoksena siellä olkoon.

Omistamme onnea, rauhaa,
pelkäämättä sodan tuskaa.

Äidit ja isät teitte sen,
rakensitte maamme itsenäisen.

Nyt on suuren juhlan aikaa,
se on totta, totta ilman taikaa.

Lumi valkoinen lipun kuorruttaa,
taivas sininen ristin sille rakentaa.

MUISTOLLE

Rakas anoppini lähti iäisyysmatkalle,
suuri, äärettömän suuri kiitos hänelle.
Kiitos kaikesta mitä saimme isomummulta,
mikään ei sammuta kaipauksen tulta.
Siniristilippu tämän päivän tyynessä lepäsi,
aivan kuten ainiaaksi ahkerat, auttavat kätesi.
Paljon toisista huolta kannoit,
rakkaudella muille annoit.

HAAKSIRIKKOUTUNEET

Rantakalliolle ajautui muovivene, pieni ja punainen,
tuoden vastaanottajalle sanattoman viestin, kysymyksen.
Pieni punainen muovivene oli kesän ajan jollekin lelu rakas,
lämpimän ja turvallisen rantaveden leluista paras.
Kesä kului turvallisesti ihanan järven maisemissa,
äidin, isän rakkauden toivomissa unelmissa.
Kääntyi kesä syksyyn ja vesileikit jäivät,
tulevaisuudessa siinsivät synkät päivät.

Syyssiivouksessa kukaan ei enää välittänyt pienestä,
kaislikkoon hylätystä punaisesta muoviveneestä.
Syyssade ja myrskytuuli ottivat veneen hallintaan,
työnsivät pienen punaisen veneen aallokkoon julmaan.

Vaarallisen merimatkan jälkeen pieni punainen muovivene rantautuu,
haaksirikkoutuneena ja rikkinäisenä vieraalle rantakalliolle ajautuu.
Ehkä ensi kesänä pieni punainen muovivene ystävien avulla korjattuna,
yrittää risaisena ja pelokkaana sopeutua uuteen kesään toiveikkaana.

Toivottavasti se selviytyy kylmästä ja raa'asta talvesta,
ja saa nauttia uusien kaverien kanssa onnesta.
Maailmassa on nyt liian paljon yksinäisiä, pieniä,
punaisia haaksirikkoutuneita muoviveneitä.

HYLÄTYN VENEEN ILTARUKOUS

Oltiin pitkään kamuja hyviä,
 uitiin järven aaltoja syviä.
Kyydissä oli teitä monta,
 ensin ei yhtään onnetonta.
Yllätti kovat karikot salaa,
 tuskinpa ajat entiset palaa.
Taidan olla mallia vanhaa,
 nyt myydään venettä vinhaa.
Minä joudan jääpeiton alle,
 seuraajani saattakaa laiturille.
Keväällä jäät kun sulaa,
 soutajista ei ole pulaa.
Saakoon uusi vene rehtiyttä,
 soutajat levittäkööt ystävyyttä.
Nyt vesi sisälle tunkeutuu,
 tämä veneilykausi unohtuu.

HÖYHEN

Lintu antoi lahjan puroon,
se höyhen valkoinen on.

Sai puro luvan kuljettaa,
pientä avutonta matkaajaa.

Höyhenelle oli monta ottajaa,
vaan rohjennut ei kukaan koskettaa.

Muuttui pieni puro joeksi,
mikä nyt kulkijalle turvaksi.

Sai höyhen lipua suojassa,
oli sillä enkeli matkassa.

Sitten tumma taivas ja myrsky,
joen jälkeen aukesi meri, tyrsky

Ei ollut enää auttajaa,
ei yhtään rinnalla kulkijaa.

Näin päättyi uni valkoisen höyhenen,
muista tämä ainakin päivään huomisen.

Ei ole täällä yhtään kulkijaa,
joka ei kaipaa turvallista saattajaa.

SIUNAAVAT KÄDET

Kasvavaa vatsaansa salaa kosketteli,
kohta syntyvää lastansa hän hyväili.
Yhteinen aikamme näin alkoi,
loppuelämänsä hän huolta kantoi

Nälkäinen suu rinnastasi maitoa imi,
pehmeä kätesi peppuani taputteli.
Eivät jalkani vielä kävelyyn kantaneet,
turvalliset kätesi eivät periksi antaneet.

Ravitsevat ateriat monet hän taittoi,
ennen ruokailua kädet yhteen laittoi.
Maailmalle kun kotoa läksin,
rukous turvasi, ollut en yksin.

Häntä saan kiittää syntymästä,
kiitos äidille saadusta elämästä.
Sormet ryppyiset on rinnallesi ristiin painettu,
kädet siunaavat yhteen viime matkalle laitettu.

KYYNELEET

Ole ystävällinen naapurille,
hymysi suo vieraille.

Anna kätesi tukea tarvitsevalle,
luo turvaa turvattomalle.

Onneton suoltaa kyynleet
tuottaa silmät turvonneet

Voit auttaa onnetonta,
kuivattaa ehdit kyynleitä monta.

Lohdutus ei katso aikaa eikä paikkaa,
voit kantaa toisen kuormaa, taakkaa.

Kiitos kaikuna sinulle vastaa.
hyvää mieltä ei voi ostaa.

PUNAINEN MEHU

Salaa, luvatta pihalta karkasin,
kiviaidan yli kapusin.
Uhmasin taas äidin kieltoa,
vaaransin myös isän sopua.

Jännitti, juosten kohti naapurin Olgan tupaa,
hengästyneenä, menin ilman lupaa.
Olgalta sain aina herkkuja hyviä,
pöydällä aina makuja syviä.

Olgalta sain punaista mehua,
ei suosiolla juossut pullosta.
Mehussa oli paljon sokeria,
kaunista, punaista hyytelöä.

Mehun kera maistui pipari ruskea,
jännitti saatu peltinen kaunis karkkirasia.
Kohta pitää kiireesti kotiin puskea,
taas sai jännittävää elämää aistia.

KIUSATTU KOULUPOIKA

Yöllä pelon vallassa heräsin monta kertaa,
ei ollut pelolle, levottomuudelle vertaa.
Ei maittanut aamupuuro, ei leipä, ei maito,
nyt olisi pitänyt äidillä olla tunteen lukutaito.
Hitaasti kouluun tienvartta pitkin laahustin,
liian pian koulun pelottavan pihan saavutin.
Nimittelyt ja huutelut korvani saavutti,
ivalliset käytökset minut uuvutti.
Hämärä ulkopuucee minua pelotti,
juoda en uskaltanut, sitten pissatti.
Vessassa minua pahoinpideltiin,
piilossa kiusata uskallettiin.
Opettaja kun kiusaamiseen puuttui,
siitä kiusaajat kovasti suuttui.
Koulusta jäi synkkä muisto,
sisälläni jäi hurja taisto.
Vaikka olisi kosto suloista,
se saattaisi arpeni aukaista.
Päätin etten heistä valita, en kantele,
ei minulle kukaan apua antele.
Arvet synkät sydämeeni varjot loi,
jäljet syvälle sisälleni tatuoi.
Arpien alla olevia haavoja kannan,
kiusaajille anteeksi annan.

HILJAINEN YSTÄVÄ

Hymyilet,
et sano pahaa sanaa.
Tervehdit,
et saata kaverille mielipahaa.
Iloiset,
et kadehdi muita.
Riemuitset,
et tuki muiden suita.
Olet kaikille ystävä.
Olet kaikkien ystävä.
Hyvää ystävänpäivää sinulle hiljainen ystävä.

SOTAKAUHUIJEN YÖT

Aurinko laskee metsän taa,
taas tuleva yö pelottaa.
Uneen en uskalla mieltäni antaa,
yön hiljaisuus ikävät muistot kantaa.

Paita märkänä unesta herään,
yö yöstä toisen perään.
Pelolla rakas huutoni kuuli,
sairastunutko, hän luuli.

Joka yö kun uneen pääsen,
taas uhkana näen vihollisen.
Pommitus, tarkka-ampuja, juoksuhaata,
kaveri, kaveri minua nyt auta.

On kuitenkin varmistettu itsenäisyys,
meillä monilla raskas menneisyys.
Taisteluni jatkuu loppuelämän,
kunnes viimein kohtaan polkuni pään.

MUURI

Muurin vahvan rakensit,
 päälle piikkiverkon asensit.
Ihmisten välille rajat asetit,
 kaverin syvälle suohon upotit.

Näin hän mielen rauhaa tuhoaa,
 päälle kun syöstään vielä uhoa.
Usko huomiseen kun kaikkoaa,
 syytä onko hyvään uskoa.

Muuri meissä itsessämme,
 muuri kasvaa edessämme
Muuriko meidät erottaa,
 uskallammeko muurin kaataa

Vaan syrjäytynyt, syrjäytetty,
 muuri ulkopuolella,
 muuri sisäpuolella,
 olenko herännyt, olen jätetty.

Esteet aikanaan murenee,
 aukot muurissa vähitellen suurenee,
Vahvasti kun vaan uskoo,
 yksitellen kivet kaikki kiskoo.

Muurista vielä muistot vahvat on,
 älä ole enää synkkä onneton.
Tilalle nyt rauhanpolku rakenna,
 jota pitkin voimme yhdessä kulkea,

PITKOSPUUT

Etsin, kunnes löysin sen,
 eilinen sunnuntai toi vastauksen.
Hain uuden polun pään,
 oli piilotettu synkkään metsään.
Alla on uudet pitkospuut,
 vierustoilla tummat puut.
Edessä kirkas valo loisti,
 se synkät varjot poisti.
Lankut vankat valoon johti,
 ohjaa iloisempaa aikaa kohti.

PETTYMYS

Pettymyksen tunne mahdoton,
yksin olla onneton.
Puukottajia löytyy,
kuka iskuista hyötyy.
Ystävät kun menettää,
mitä sitten jäljelle jää.
Yksin yöt synkät valvoo,
sarastusta aamun uuteen toivoo.
Tyhjästä pitää ponnistaa,
arvot ja toiveet uudistaa.
Lykkyä laitamme pyttyyn,
taklaukset ohjaamme lyttyyn.

IKÄVÄ

Ikävä suuri repii ja raastaa,
muistot kauniit surun haastaa.
Eron hetkellä itku ja tuska koittaa,
rakkaus kaikki kuitenkin kaiken voittaa.
Kiitos kun sain olla matkassa,
halauksin pysyt ajatuksissa.

KYYNELPURO

Tuska valtava mieltä hiertää,
kyynelpuro poskille rientää.

Keväinen aurinko hankeen paistaa,
jo pitkät päivät lämpöä maahan johtaa.

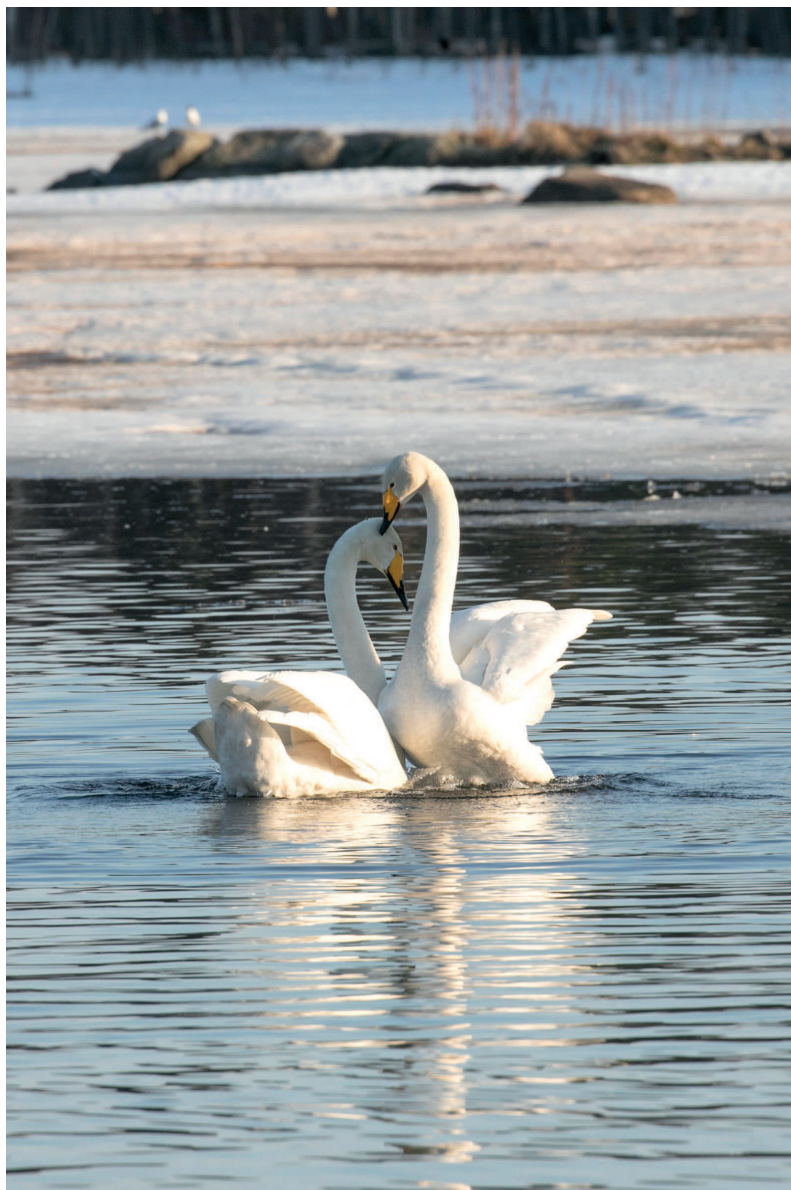
Kylmä talvinen lumi vihdoin sulaa,
kirkas sulanut vesi puroon palaa.

Keväisen vesivirran syntymä,
purolle syntyy uusi elämä.

Solina kertoo puron voimasta,
uhkuu laskevan veden roimasta.

Puro hiipien hiljenee, kuivuu,
kesän helteessä puron voima haihtuu.

Kyyneleet suuret poskia kiertää,
tuska suuri edelleen hiertää.

YSTÄVÄ

Olka olkaa vasten,
kosketusten.

Kysymyksiin vastaten,
kannustaen.

Turvaa antaen,
halaten.

Ongelmia ratkaisten,
tukien.

Riemuun liittyen,
nauraen.

Onnen löytäen,
riemuiten.

Ystävyyttä jatkaen,
lloiten.

VE NE JA ME RI

Keväällä odotin kiihkeästi ”kohta pääsen veteen”,
tuohon kutsuvaan, arvoitukselliseen mereen.
Jääpuikot kasvavat jo räystäällä,
meri kuitenkin lepää vielä jään alla.
Kunnostukseen on onneksi vielä alkaa,
kevään kanssa mennään yhtä jalkaa.
Aamulla meri on vielä riitteessä,
kohta kosketus veteen on edessä.
Sain lipua merelle monet kerrat,
todistaa ukon ja akan kokemat merrat.
Päälleni sain meren sylkemän suolaisen veden,
ottaa vastaan syksyiset tyrskyt kaikkien nähden.
Päivät merimatkoilla innolla nautin,
yöt pimeät laiturissa turvallisesti vietin.
Kului päivät, kului viikot, jäin yksin,
muistelen ukkoa ja akkaa kaipauksin.
Jäät alkavat kylkiäni puristaa,
vesi sisälleni tulee, ensin kurkistaa.
Koko talven yksin laituriin sidottuna,
pelkään, retket merelle ovat uhattuna.

AHDISTUS

Valvoin koko pitkän yön,
missä kohdin tein tuhotyön?
Vielä aamullakin syke rajusti hakkaa,
kenen armolla ahdistus loppuu, lakkaa?
Ystävä entinen nyt vihasi,
miksi hän elämäni pilasi?
Työt ja toimet tehden turhaksi,
milloin päästää minut vapaaksi?
On vienyt tarmon ja ilon tunnun,
koska tästä irtaudun ja voimaannun?
Antaa rakkaani minulle tukea,
voin uuden elämän päälleni pukea.

KIRKON PORTAILLA

Kirkko harmaa, suuri, kivinen,
Ollut korkealla mäellä vuosisatojen.
Tornista kuuluu kauas tuttu kutsu kirkonkellojen,
puistokäytävältä pääovesta kirkkoon saapuu mies hiljainen.
Sivuoven puistopenkillä katse sankarihaudalle suunnattuna,
istuu mies silmät katseelta mustilla auringonlaseilla suojattuna.
Sisällä kirkossa kuuluu soitto urkujen,
kirkkopuistossa äänet mustavaristen.
Mies valitsi takarivin penkin ja paikan reunimmaisen,
siitä paikasta hän kuuntelee sanoman sunnuntaisen.

Katseet kahlittuna sankarihaudan pieniin kivilaattoihin,
vakiopaikalta mies kuuntelee sanomaa mielin murheellisin.
Vuorollaan uhri jokainen saa puheenvuoron,
kaikuu korvaan viesti, ”sain vapautustuomion”.
”Olimme sankariuhreina teidän edestänne,
saitte vapaan Isänmaan elääksenne”.
Mies polvistuu tälläkin kertaa muistolaatan ääreen,
avaa valkoisten ruusujen kukkakääreen.
Kiitoksena uhrille Isänmaan puolesta,
vapautuksesta orjuuden vaarasta.
Saa mies takapenkin, myös kuulla vapautuksen sanomaa,
toistuu viesti, kiitämme kaikkien syntien anteeksiantajaa.
Ristillä kaikkien ihmisten puolesta henkensä antoi,
Golgatalle jopa omaa ristiään uupumukseen asti kantoi.
Kiitollisena mies takapenkin nauttii leivän ja viinin,
pelastuksen antoi puolestamme nasaretilainen yksin.

Mies kirkon takapenkin ja mies puistonpenkin,
saavat elää elämäänsä ansioista sankariuhrin.

VETERAANIN ELÄMÄ

Oli Isänmaamme vielä nuori, kokematon,
kansalaisten olo heikko, turvaton.

Raskas sota hävittynä takana,
monet isänmaan puolustajat uhrattuna.

Oli opittava elämässä aika uus',
mielessä painoi katkeruus.

Parhaat elämäni vuodet uhrasin,
nyt kaiken alusta taas alkaisin.

Vaikka kaikkeni tällä maalle annoin,
kotiin palattua hiljaista häpeää kannoin.

Ei annettu minulle tukea ja apua,
pitääkö matkaa rintamalle katua.

Saunassa vasta ansioni avautui,
kun haavojen pitkät arpeni paljastui.

Viimein valtiovalta antoi meille tunnustukset,
ennen sitä monelle veteraanille jätettiin jäähyväiset.

KATSE

Katseella voit vahvistaa,
voimalla sen uudistaa.
Katseella voit pelottaa,
kasvojen uurteilla mielen sekoittaa.
Katseella voit vapauttaa,
silmät elon uuden antaa.
Katseella voit uhota,
sen voimalla toisen tuhota.
Katseella voit luoda elämää uutta,
viestiä rakkauden ihanuutta.
Katseella voit mielen sammuttaa,
elämänhalun turruttaa.
Katseella voit luottamuksen tuottaa,
ikuisen ystävyys saavuttaa,

AATONAATTO

Huomenna on jouluaatto,
on jo aatonaatto.
Elämä on luotu nautittavaksi.
Pysähdy kaiken kiireen keskellä edes
pieneksi hetkeksi
ja huomaat,
ettei se kiire ole minnekään kadonnut

RIKOTTU SYDÄN

Syntyissä on sydän ehjä, ei paatunut,
äidin kohdussa ei paha ole tarttunut.

Kaikki lähtiessä samalla viivalla,
toisia kuitenkin piestään piinalla.

Kiusat ja pahat teot on kokenut,
kun on kasvanut ja varttunut.

Mieli on häneltä murtunut,
kaikkeen pahaan ei turtunut.

Ympäri vihaa kylvettiin,
uhri elävänä nyljettiin,

Ei ollut heillä häpyä,
katsoessa tätä näkyä.

Syyttä hänet elävänä uhrattiin,
uhraajat monet tästä palkittiin.

KIUSATUN PELASTAJA

Miksi kukaan ei minua auta nyt,
olen elämäni väsynyt, kyllästynyt.

Ehkä huomenna saa puolustajan,
tuskani keskelle auttajan.

Huomenna saan silmistäsi lukea,
”annan sinulle taustatukea.”

Et ole kiusaajien yhteisessä rintamassa,
rohkeasti olet eteen astumassa.

Estät kiusaajien hyökkäykset,
kiellät kiusaajien solvaukset.

Astut rohkeasti rinnalleni, voimaannutat,
elämälleni tien avaat, pelastat.

LUONTO

TIEN ÄÄNET

Yksinään kun ajelee,
tien pinnan ääntä kuuntelee.
On ääni moninaista,
kulkee ääntä kaikenlaista.
Keskiviivan ääniraidat täristää,
näin ajovirheenkin estää.
Asfaltti uusi alla kehrää,
on nyt tienpitäjällä monta ystävää.
Vanhan pinnan kolot yllättää,
matkalaisen kottero jysähtää.
Soratiellä kolina herättää,
auton alle tie kiviä heittää.
Vesi tiellä luo taikaa,
lotina auton alta kaikaa.
Urat tiellä, ulvoo, ulisee,
siitäkin kumma ääni nousee.
Nastat pyörien alla rapisee,
kitkoilla moni liukastelee.
Kas kaikki äkkiä hiljenee,
matka kun hankeen katkeaa.

SUMUINEN AAMU

Sumu kasvot kostuttaa,
 harmaus mielen rauhoittaa.
Lumipeitto luonnon huputtaa,
 kasvit lepoon nukuttaa.
Jäljet jäniksen paon todistaa,
 taas kettu sai saaliin unohtaa.
Pöllö tiukalla katseella tarkastaa,
 valkoista lumimaisemaa.
Hiiri pieni hangella taivaltaa,
 matkan teko uuvuttaa.
Vaan hiiri koloon sujahtaa,
 ei voinut pöllö saalistaa.
Korppi lennollaan tarkastaa,
 karhealla äänellä sen todistaa.
Kuka tänne tulla uskaltaa,
 metsä muistaa rauhan rikkojaa.
Luonto lepää ja odottaa,
 kevättä uutta tulevaa.

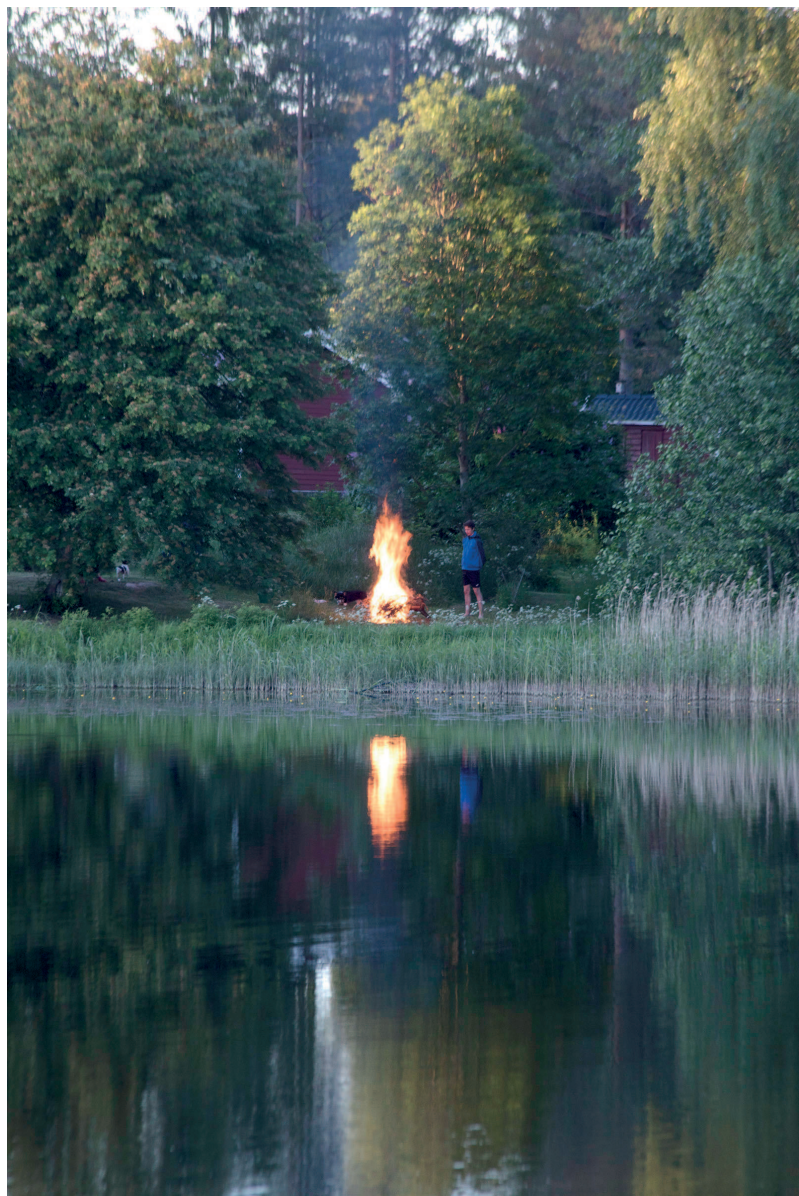
VALOA JOESSA

Tämä on se joki,
jonka jäällä isän tekemällä kelkalla kisailin,
tämä on se joki,
jossa äidiltä salaa opin uimaan,
tämä on se joki,
jonka virrasta pikkusiskoni pelastin
ja sen vanhemmilta salasin,
tämä on se joki,
joka veti minut jokien verkostoon,
niiden kiinnostavaan maailmaan,
tämä on se joki,
joka vettä mereen kuljettaa,
tämä on se joki,
jolle teen kunniaa.
Tämä on se paljon parjattu, useasti liattu,
kuitenkin minulle rakas Eurajoki.

AURAUSSKEPIT

Aurauskepit ylpeinä tienvarsia koristaa,
ennen talvea tienvarsia somistaa
Aurauskepit lunta ja tuiskua odottavat,
värikkäinä silloinkin loistavat.
Aurauskepit pelkäävät lumiauran terää,
iskuista taatusti mielipaha herää.
Aurauskepit auttavat tiellä kulkijaa,
hämärässä heitä ohjaa.
Aurauskepit ohjaavat lumessa tarpovaa.
tyytyväistä talvikulkijaa.
Aurauskepit toivovat keväällä pois poimijaa,
ethän voi meitä unohtaa
Aurauskepit arvelevat joutuvansa unohduksiin,
heitetään taas jätöksiin.
Aurauskepeilläkin on surua ja harmia,
eivät halua olla muovia.
Aurauskepeillä on tulevaisuudelta odotukset,
ensi vuonna teitä ohjaa latvukset.

SATEINEN JUHANNUSAATTO

Synkkä pilvi vettä alas pommittaa,
 pisarat muokkaavat järven tasaista pintaa.
Pyörretuulen taiteilemat kuviot satumaiset,
 ja kraaterit, kauniit syvät somistukset.
Sateen piiskaamat siniristiliput riippuvat,
 märkinä rätteinä tangon kylkiin liimautuvat.
Saunan katolta vesi syöksyy hiekkaan,
 vesiputouksena rynnii rantaan.
Sade häätää nuoren parin kesken lemmensoudun,
 lämpimän takkatulen ääreen luoden lemменlorun.
Koivupuut ovat hohkanneet saunan kylpemiskuntoon,
 kuias suhisten saattaa kylpijät juhannuksen lumoon.
Saunojat unohtavat sateen kipakassa löylyssä,
 saavat nauttia uinnista järven viileässä vedessä.
Sateen ylijumala antaa leppeän tuulen avautua,
 keskikesän juhlaa kunnioittaen saamme rentoutua.
Katsella juhannuskokon uhkeaa paloa,
 nauttia heijastumissa kesäyön valoa.
Nauttien ihailta juhannuskokon lämmössä,
 hehkun heijastumaa yöttömässä yössä.

KALLON KALLIOLLA

Ulapalla purje venettä keinuen kuljettaa,
myrskyävä meri ympärillä uhmakkaasti kohoaa.

Kirkas taivas uhkaavasti tummentuu,
ohut viiva auringosta pärskeisiin kuvastuu.

Valkoiset lokit haastavat tuulia,
kalasaaliit voivat rannalle ajautua.

Sade raju kallioita pommittaa,
kirkas valo salamasta purkautuu.

Ukkosen jyrinä pelotellen voimistuu,
vesipisara valkoiseksi rakeeksi muuttuu.

Tuuli kohti rantaa venettä kuljettaa,
rankka sade sen lopulta piilottaa.

EURAJOKI

En, en voi, en saata ymmärtää.

Joki - jossa opin uimaan,

joki - jossa kesän kuumana hetkenä vilvoittelin.

Mikä tälle rakkaalle uomalle on tullut.

Tämähän on sairas,

kirkkaus on poistunut

joen pärskeestä huokuu kaamea mädän kuvottava
haju.

ONKI

Puristaa toiveikas kalamies vapaa,
veneessään hän järven rauhan tapaa.

Punavalkoinen koho ja musta koukku,
monelle kalalle uhkaava loukku.

Kastemadon hän koukuun laittaa,
huolellisesti sen taas kerran pujottaa.

Aamu-usva järven pinnan peittää,
koukun hän saaliin toivossa heittää.

Veteen koho nyt sukeltaa,
saalista kohta voi odottaa.

Pintaan pian koho hypähtää,
mutta vain renkaat veden pintaan jää.

LUMIHIUTALE

Hiljaa taivaalta leijailen,
laskeutumispaikkaa katsellen.
Terveiset taivaalta tuoden,
kaverien kanssa kinosta luoden.
On ylpeä valkeasta asustaan,
nauttien hallitusta laskustaan.
Hetken voi olla kiteistään ylpeä,
kohta saa toisten kanssa kylpeä.
On puvun hohto mennyt,
loisto himmennyt.

SANANJALKA

Sananjalka on vihreän värinsä maahan antanut,
varsi vahva oli kesän kauniita lehtiä kantanut.
Syksy synkkään metsään saapui,
väri herkkä vihreä ruskeaksi taipui.
Ensi pakkanen luonnon kauniisti koristaa,
sananjalankin lehden reunat hopeoi, somistaa.

LUONNON KELLO

Luoja kelloa kiertää,
aurinko ajan uuden kääntää.
Ilma hyytyy,
vesi jäätyy.
Päättyy kohina,
hiipuu solina.
Aukosta avannon,
nähdessä olennon.
Saukon silmien,
kuin taivaan tähtien.
Aamun usvaa,
nietos kasvaa.
Jalat lunta hiertää,
luoja kelloa kiertää.

KOIVIKKO

Lämmin syyssade koivikkoa huuhtelee,
keltaiset lehdet maahan leijailee.
Koko kesän lehdet ovat keränneet auringosta energiaa,
tämä on luonnon omaa magiaa.
Eivät enää tarvitse puut lehtiä oksillaan,
nyt saa puu olla omalla ajallaan.
Maahan vaipuneina kesän auringossa kylpeneet lehdet on,
jatkumona tämä kiertokulku luonnon.
Lahoaminen, palaminen, maatuminen mikä nyt vuorossa on,
ei ole siitä luonto onneton.
Kohta puukin saa viettää ansaittua talviunta,
kuormana kevyttä valkoista lunta.
Lämmin kevätsade nyt koivikkoa kastelee,
silmut lehdelle turvoten aukaisee.
Kohta vihreys näyttää voimansa,
ja ukko saa tehdä saunavihtansa.

SYKSYN VÄRIT JA MAUT

Syksyn värejä voit katsella raikkain silmin,
nauttia ja herkutella muikein ilmein.
Valkoiset kansalliskukkamme ovat oransseiksi värjäytyneet,
sen vihreät lehdet ruskeiksi käppyröiksi kuihtuneet.
Tätä kaikkea kaunista kannattaa ihailla tovi,
vaikka ei kaikkia marjoja suuhun laittaa sovi.
On aika punaista puolukkaa kerätä,
ei kannata hirvikärpäsiä turhaan pelätä,
Sadosta voi koko talven nauttia,
tai vaikka heti maukasta ruokaa loihtia.

TUPASVILLAN SIEMEN

Minä menen nyt,
 olen itsenäistynyt.
Olen tänne syntynyt,
 hetki hetkeltä aikuistunut.
Tuuli minut irrottaa,
 lähelle tai kauas kuljettaa.
Kohta kotini yksin törröttää,
 ja uutta kevättä odottaa.
Aion uuden kodin rakentaa,
 vuorollani syksyä odottaa.

KESÄYÖ

Kesä ja aikaa jaloa,
nauti oi, saat valoa.
Ilta – ah, aurinko laskee,
kohta taas pallo nousee.
Värit kohta järveen loistaa,
pilvet ne piiloon poistaa.
Kuuta nyt apuun haetaan,
täysi on kohta – hoetaan.

LEPPÄKERTUN PÄIVÄUNI

Leppäkerttu puolipallon muotoinen,
 peitinsiipi raikas pilkullinen.
Punavärin päällä saavat vilkkua,
 seitsemän mustaa pilkkua.
Näillä väreillä voi pedot karkottaa,
 pahalla maulla vielä vahvistaa.
Olla uhkana kirvoille ja punkeille,
 elää suureksi hyödyksi kasveille.
Saa leppäkerttukin levätä,
 samalla voi lisätä voimia kerätä.
On leppäkerttu ystävä lapsien,
 lapset katsoo sitä ihaillen.
Ollaan mekin hyönteisten puolella,
 ne suojelevat luontoa huolella.

IKIMETSÄ

Tarpoa pehmeässä lumessa,
kaatua pehmeän hangen peittämään kuoppaan,
 voi kiivetä rinnettä ylös, kieriä mäkeä alas, sukeltaa luonnon helmaan.

Haaveena päästä luontoon, toiveena rientää ikimetsään,
 on todella jännittävää, puna jo tarttunut poskiin ja nenään.

Närhi ja kurre käyvät uteliaani katsomassa vierasta tarpojaa,
 varovasti katse kiertäen he tervehtivät metsään kulkijaa.

Ikimetsään ei koskaan ole metsäkoneilla ja moottorisahoilla hyökätty,
 luonnon, metsän, eläinten, ilmaston toiveet täällä on täytetty.

Tallennettuna hienot luonnon muovaamat taiteet,
 siellä samoilee hirvet, mäyrät, ketut ja muurahaiset.

Aurinko ampuu puiden lomitse säteitään valkoiselle hangelle,
 suurten honkien mahtavat varjot ovat torjuneet ne.

Puut ansaitsevat rauhallisen luonnollisen kuoleman,
 antaen samalla ikimetsälle uuden elämän.

Ilmastomuutoksen uhat täällä hetkeksi katoaa,
 huoli ympäristötuhoista pakenee, kaikkoaa.

Tehometsätalouden tavoitteet tappaa nämä unelmat,
 ikimetsän kierros pakottaa unohtamaan hakkuusuunnitelmat.

Onneksi meillä on vielä hetki aikaa,
 pelastaa metsiemme taikaa.

RANTASAUNA

Suomen suven herkäät hetket,
puhtaan luonnon loistoretket.

Nautiskella kihisevässä saunassa,
uiskennella puhtaassa vedessä.

Koivuklapit kiukaan alla palaa,
lauteella kylpijää vihta halaa.

Saunassa voi mielen puhdistaa,
ikävät ajatukset mielestä karkottaa.

Saunasta ei kuulu rähinä ja kiroilu,
lauteelle sopii rentouttava oleilu.

Mieluummin rauha ja hiljaisuus,
sauna kiittää, on olo uus`.

RIIPPUSILTA

Säpilän riippusilta on ihmeissään,
odottaa päivät yöt yksinään.

Miksi ihmeessä tässä kävi näin,
hylkäsivät minut yllättäin.

Vaikka olenkin vanha ja väsynyt,
siksies kuitenkin hyvin säilynyt.

Antakaa jalan ja pyörin yli kulkea,
mönkijöiltä ja motskareilta saatte sulkea.

Saisin nauttia ihmisistä ja elämästä,
se on ollut iloni asti syntymästä.

Pelasta minut,
hyvällä muistan sinut.

Koitti sillalle uusi aamu,
asteli haltija kuin haamu.

Kipeitä paikkojani katseli,
varovasti kosketteli, parantaa lupaili.

Alla virtaavan joen vesi hyytyi,
vahvaksi tukipinnaksi jäätyi.

Kiristetyt vajjerit ryhtini oikaisi,
vaihdettiin kaiteet ja kansi.

Talkoot väkeä runsaasti keräsi,
yhteistyön into taas heräsi.

Avajaisissa pullakahvit juotiin,
puheet ja musiikit kuuntelin.

On minulla uusi meikki päällä,
Taas onnellisena joka säällä.

KYNTÖAURA

Aurinko kymmentuumaista vehnänkortta värittää,
kullanhehkuna pellon monet hehtaarit peittää.
Lakoontunut vilja on vihdoin jauhoksi jauhettu,
ensimmäiset nisupitkot uunissa paistettu.
Nyt on aika puidulle pellolle palata,
saattaa pelto talviunille ja kiittäen halata.
Syyssade on pellon pinnan kastellut,
multa on hetken aikaa kasvukautta muistellut.
Vaan nyt mitä uhkaava kone pellolle antaa,
perässään metallista laitetta, kyntöauraa, kantaa.
Kyntöaura peltoon saran päässä maahan lasketaan,
sen parantavaan voimaan uskotaan.
Pyöreät kiiltävät kiekot sänkeä julmasti leikkaavat,
perässä mahtavat vantaat pellon pinnan keikkaavat.
Auran jäljessä liukas kyntövako kiiltää,
kyntäjän silmissä pellon reuna siintää.
Kauniisti kynnös koko pellon peittää,
päälle pilvet taivaan valkean lumen heittää.

JOULURUNO

jouluaattoamu varhainen,
joulukinkku on kypsymässä,
jouluolut odottaa viileässä,
joulukuusen tuoksu metsäinen,
joulupuuronaikaa jo kaipailen,
joulurauhanjulistus hiljentää,
joulukirkko rauhoittaa,
joulurauhaa lahjoittaa,
hyvää joulua kaikille.

LUMIPEITTO

Lumi on peittona suojana jään,
suojana myös sulan veden tään.
Sulaan veteen putosin,
vaatteeni märäksi kastelin.
Oli naskalit kaulassa mulla,
olisi saattanut turma tulla.
Takaisin rannalle piti palata,
harmia en voinut salata.
Kuitenkin sain kuivan illan,
alla auringon sillan.

KESÄINEN PYÖRÄRETKI

Nouseva aurinko pitkät varjot maahan heittää,
laskeutuneet kastehelmet lehdet peittää.
Mustan geeliasutulan kosteus takapuolen kohta kastelee,
alkumetrit ukko kuitenkin pyörän vieressä astelee.
Nousi kaaressa jalka yli pyörän runkoputken,
saa nyt rauhassa polkea pitkän luontoretken.
Silmiä hivelee peltoaukean tienpientareiden väriloisto,
syngän metsäosuuden jälkeen kukkameren toisto.
Keltamataran keltaisella värillä ja tuoksulla ukon huumaavat,
pietaryrtin keltaiset mykiöt hehkuvat, uhmaavat.
Ritariperhonen lentää pientareella,
kohta voi kukkien mettä maistella.
Arka korppi ukon menoa pelästyy,
ukko korpin lentoon lähdöstä yllättyy.
Tien reunaan on oravanpoika elämänsä jostain syystä päättänyt,
siitäpä nälkäinen korppi itselleen maukkaan aterian saa nyt.
Ukko polki edelleen tietä soraista ja niin hiljaista,
yllättäen kova meteli takaa kuuluu, uskaltaa hän taakse vilkaista.
Escort vauhdilla pelästyneen pyöräilijän ohi syöksyy,
vaan mikä mahtoi olla kauhean kiireen syy.
Nyt on silmät, korvat ja suu täynnä hiekkaa ruskeaa,
kaipaisi kasvot nyt puhdasta vettä ja saippuaa.
Suurella pellolla odottaa kuiva pöyhitty heinä,
heinäpellosta leijuva mahtava tuoksu on kuin seinä.
Nyt ukko haluaa pellon pientareella hetken aikaa levähtää,
noussut aurinko jo suloisesti heinäkarhen lämmittää.
Selällään maaten ja poutapilviä katsellen,
hän nukahtaa, heräten hirven märkää turpaa haistellen.

POLUN TUOKSUT

Kenkieni alla hiekka narskahtaa,
kun polkua mutkaista askeltaa.
Nokkosperhosen lento katseeni nokkosen lehdelle johdattaa,
tuoreen nokkosen tuoksu havainnon vahvistaa.
Pienet punaiset mansikat makealla tuoksullaan,
saa kulkijan nauttimaan makeaa marjaa polultaan.
Polku alas kostean suon reunaan laskeutuu,
suopursu, maatuva maa, suon tuoksu aisteihin kantautuu.
Aitaviertä pitkin astellen kohti lehmihakaa,
vierellä uteliainen lehmien lehmän laidunaitaa.
Nousi mieleen muistot takaa vuosikymmenten,
Niitä kuivan ja kuumen kalliopolun hehkussa nyt muistelen.

KURREN PÄIVÄUNI

Kuusen oksaan korkeaan,
teki kurre petin oman.

Kurre kurre keijaa,
kurre kurre keijaa,
torkkui pienen hetken.

Kurre kurre keijaa,
kurre kurre keijaa,
kohta teki retken.

Siisti havut vihertäväiset,
niillä kurre nukkui

Korvat pystyt, untuvaiset,
turkki soma loisti.

Korvat pystyt, untuvaiset,
turkki soma loisti.

KIERTOKULKU

Hiljainen lempeä syyssade huuhteli
koivuista keltaisia lehtiä maahan.
Lehdet näyttivät pudotessaan vielä
viimeiset voimansa piruetein.
Puut ovat lehtien myötä keränneet auringosta energiaa.
Nyt on lehtien aika mennä,
ne asettautuvat yöpuulle yksin tai kerroksittain.
Maahan vaipuneilla kesän auringossa
kylpeneillä lehdillä on luonnon kiertokulku kesken.
Vuorossa on lahoaminen.
Mikrobit ja sienet hajottavat
kuollutta eliötä hapellisessa ympäristössä,
kunnes taas keväällä vihreys näyttää voimansa.
Puiden oksat saavat uudet tehokkaat apulaiset
ja taas jaksaa tuottaa iloa itselle ja muille.

KÄRPÄNEN

Unta en saa,
 kärpänen nyt valvottaa.
Se koko illan piilotteli,
 salaa jostakin katseli.
Aivan hiljaa lenteli,
 pitkin huonetta kaarteli.
Yöpuulle kun asetuin,
 ja rauhassa yösatuni luin.
Jo alkoi kärpänen äännellä,
 minä harmissani kylkeä käännellä.
Yölampun kun sammutin,
 otti kärpänen soittimeksi trumpetin.
Peiton alle kaivauduin,
 tyynyn alle piilouduin,
 alkoi hirvittävä ääni kärpäsen,
 sai aikaan räjähdysken.
Kärpäsen perään ryntäsin,
 sen iäksi hiljensin.
Nyt ei tahdo uni yksin tulla,
 ei ole edes kärpänen seurana mulla.

Onko haaveenasi julkaista oma kirja?

Kaikki kirjan julkaisemisen palvelut löytyvät
Tampereelta!

Mediapinta Oy
Papinkatu 20, 33200 Tampere
www.mediapinta.fi